

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 20 de setembre del 2016.

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sr. Carles CRUZ MORATONES, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En data 24-01-2014, el Sr. L.M.D.S.M. va presentar demanda laboral contra la societat F., SLU, demanant que se la condemnés a pagar-li en concepte d'indemnització per acomiadament fet de forma indeguda i havers laborals impagats la quantitat total neta de 9.708,83.-euros o subsidiàriament, en concepte de compensació econòmica, preavis i havers laborals impagats la suma total neta de 8.593,66 €, en els dos casos més els interessos legals corresponents a comptar de la contesta la demanda, a declarar i cotitzar prop de la CASS, així com la totalitat de les costes judicials inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

II.- La representació processal de la societat F., SLU, es va oposar parcialment a la demanda sol·licitant la desestimació de les pretensions de l'actor, excepte la en relació a 2 dies de salari del mes de desembre del 2013.

III.- L'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle va dictar Sentència, de data 21-03-2016, decidint "*Estimar substancialment la demanda formulada pel Sr. L.M.D.S.M. contra la societat F., S.L.U. condemnant aquesta darrera a satisfer al primer la suma de 7.350,03.- € bruts que ha de ser augmentada dels interessos legals devengats a comptar del dia 24-2-2014 i fins el dia del seu total pagament. Aquest import haurà de ser declarat prop de la Cass de conformitat amb els conceptes reconeguts per la present Resolució. Finalment s'ha de condemnar la societat demandada a satisfer les costes ocasionades, amb expressa inclusió dels honoraris d'advocat i de procurador.*".

IV.- Contra aquesta resolució ambdues parts han interposat recurs d'apel·lació.

La representació processal de la societat F., SLU, demana la seva revocació, dictant-se una nova acordant que l'acomiadament realitzat per l'empresa és nul i sense efecte, sense que tingui dret a percebre el Sr. L.M.D.S.M. la indemnització estimada a la Sentència d'un import brut de 6.499,20.-euros i sense que es faci especial imposició de les costes processals ni a la primera ni a la segona instància.

La representació processal del Sr. L.M.D.S.M. demana la seva revocació parcial en el sentit de condemnar a la societat defenent a abonar-li en concepte de vacances la suma de 3.405,18.-euros.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Vincent ANIÈRE.

FONAMENTS DE DRET

I.- No es discuteix en les actuacions l'existència d'una relació laboral entre el Sr. L.M.D.S.M., en qualitat de frigorista-electricista i la societat F., SLU (P.). Aquesta relació es va iniciar el 20-06-2011, primerament en el marc de dos contractes de durada determinada de 3 mesos després dels quals va passar a ser de durada indeterminada a partir del 21-12-2011.

Anteriorment a la seva contractació per la societat F., SLU, i des del 2006, el Sr. L.M.D.S.M. treballava per l'empresa societat E. i havia patit un accident de treball el 19-07-2010.

L'assalariat es va trobar en situació de baixa per accident de treball a partir del 14-02-2012 i aquesta situació es va perllongar fins que, en data 26-11-2013, la CASS decideixi que, donat la consolidació de l'estat de salut del Sr. L.M.D.S.M. com a conseqüència de l'accident de treball patit el 19-07-2010, se l'havia, amb efecte al 02-12-2013, de donar d'alta i suspendre el pagament de les prestacions econòmiques per incapacitat temporal, tot i atorgant-li un capital d'invalidesa derivada d'accident de treball amb un grau de menyscabament del 5%.

En data 03-12-2013, l'empresa va remetre a l'empleat un document acreditant que s'havia presentat al seu lloc de treball.

En data 04-12-2013, l'empresa va pretendre posar fi a la relació laboral remetent al treballador una carta de comiat no causal exposant : *“mitjançant la present li comunico que per diversos motius (especialment perquè no tenim feina per un altre treballador i perquè tenim pèrdues econòmiques) l'empresa no li podria pagar el salari a final de mes si es reincorporés a treballar després de la baixa mèdica de dos anys que he tingut per aquest motiu lamentant-ho molt li he de comunicar la decisió de resoldre la relació laboral amb efectes d'avui mateix”*.

En data 06-12-2013, l'assalariat va presentar un recurs contra la decisió de la CASS del 26-11-2013 però el 27-01-2014, el Consell d'administració d'aquesta darrera va decidir confirmar la decisió inicial.

II.- Examinarem separatament els dos recursos, començant pel de l'empresa que concerneix la qüestió de la indemnització del comiat i en segon lloc el de l'empleat que és relatiu al càlcul de les vacances merescudes.

III.- La part empresarial exposa que el seu únic greuge és que una empresa no pot acomiadar a un treballador quan la relació es troba en suspens per motiu d'una baixa mèdica. Sosté en essència que: 1) el dia 04-12-2013 quan va practicar l'acomiadament, la relació laboral es trobava suspesa i per tant el comiat és nul i sense efecte ; 2) el metge facultatiu havia perllongat la baixa fins al 18-12-2013 i malgrat la CASS hagi revocat aquesta baixa, s'havia de prendre en compte que la relació entre el treballador i l'empresa i no la relació entre el treballador i la CASS ; 3) també s'ha de prendre en compte que l'assalariat va presentar un recurs i que durant la tramitació del mateix la relació quedava en suspens i 4) el Codi de relacions laborals considera com a nul i sense efecte l'acomiadament no causal d'una treballadora embarassada i el d'un representant dels treballadors.

És innegable que el comiat no causal practicat el 04-12-2013, i que no ofereix cap preavis ni cap compensació econòmica és totalment il·legal i contrari a les disposicions imperatives dels articles 90.1 i 92.1 del Codi de relacions laborals, i que per conseqüent, en aplicació de l'article 92. 3, havia de donar lloc a la indemnització establerta a l'article 98 per l'acomiadament fet de forma indeguda.

Per escapar-se d'aquesta realitat, l'empresa sosté la nul·litat del comiat practicat per ella mateixa pel fet que al moment de practicar-ho la relació es trobava suspesa per raó de baixa mèdica.

Però aquesta argumentació no pot prosperar.

En efecte, i pel que fa a la nul·litat d'un comiat de forma general, aquesta es conceptua en principi com una sanció destinada a protegir el treballador quan l'actuació de l'empresari comporta la violació d'un dret fonamental, per tal de permetre la seva reintegració en l'empresa i amb la satisfacció retroactiva dels salaris deixats de percebre. En el present cas no ens trobem front a un cas comparable sinó front a una empresa que va voler

practicar un acomiadament no causal il·legal en si mateix, i que pretén invocar la pretesa nul·litat al seu profit per no satisfer a l'empleat la indemnització que la Llei l'obliga a pagar en tal cas.

Quant als casos de nul·litat previstos per la Llei, és cert que els articles 90.2 i 90.3 del Codi de relacions laborals disposen que el comiat no causal i no acceptat d'una treballadora o d'un representant dels treballadors és nul i sense efecte. Però, aquestes disposicions destinades a la protecció d'aquestes dues categories específiques de treballadors no són aplicables a qualsevol treballador, i no es veu en què aquestes disposicions són en "*la línia argumentada*" per la part empresarial com aquesta ho pretén sinó que confirmem el que acabem d'exposar en el paràgraf anterior.

Sobretot, no és cert que la relació laboral es trobava suspesa al moment del comiat.

En efecte, la distinció que fa la part recurrent entre, d'una part, la legislació laboral que regeix les relacions entre empresari i assalariat i, d'altra part, la legislació de la CASS que només regiria les relacions entre la CASS i l'assegurat no és acceptable ja que la decisió de la CASS de donar l'alta s'imposa a tots.

En efecte, i de com ho vam jutjar recentment (vg. TSJSC 116/16), malgrat la pròrroga del metge facultatiu, qui determina la situació d'alta és finalment la CASS, i la seva decisió s'imposa a l'empresari i a l'assalariat.

Quant al recurs presentat pel treballador, és posterior de dos dies al comiat, i en tot cas, com bé ho indica el primer jutjador, no té cap efecte suspensiu de tal manera que no ha pogut suspendre la relació laboral que no es trobava més en suspens des del dia 02-12-2013, dia d'efecte de l'alta mèdica.

Per tant, al moment del comiat la relació laboral entre el Sr. L.M.D.S.M. i la societat F., SLU, era completament vigent i no pot l'empresa invocar la seva suspensió per a pretendre a la nul·litat i l'absència d'efectes del comiat que va practicar en violació dels drets de l'assalariat.

IV.- El recurs de l'empleat recau sobre la qüestió de les vacances ja que considera que el tribunal ha errat en considerar que la baixa no es podia

considerar com un accident de treball sinó com una malaltia comuna. Argumenta en resumit que : 1) és per error que el tribunal es refereix a l'accident de treball del 2012 quan l'accident és del 2010; 2) la baixa mèdica iniciada en 2012 i les seves pròrrogues van ser qualificades d'accident de treball i la lesió va ser la mateixa que en 2010, no podent el tribunal qualificar-la de malaltia comuna i 3) l'argumentació és incongruent amb les peticions de les parts ja que mai l'adversa ha al·legat que només s'havien d'apreciar 4 mesos de vacances.

Quant a la incongruència denunciada, aquesta no existeix tota vegada que la part defenent, a més de la qüestió de la nul·litat del comiat, va sostenir de manera subsidiària en el seu escrit de contesta que seria just i equitatiu que sols es computessin vacances pel període efectivament treballat. Per tant, era obligació del tribunal resoldre el conflicte entre les parts sobre la qüestió del període a prendre en compte per la determinació de les vacances i ho ha fet, aplicant les normes que ha considerat correctes en consonància amb els principis "*iura novit curia*" i de "*mihi factum, dabo tibi jus*".

És cert que existeix un error quant a la data de l'accident de treball patit pel Sr. L.M.D.S.M. quan treballava per la societat E. doncs no és del 2012 sinó del 19-07-2010. Però aquesta circumstància no té cap conseqüència revocatòria ja que no canvia res a la problemàtica plantejada al tribunal i que aquest va resoldre de manera conforme a dret.

En efecte, encara que no se sap res de la patologia, el que ressurt dels autes és que la baixa iniciada el 14-02-2012 és una recaiguda de l'accident de treball sobrevingut en 2010.

Cal recordar que en aplicació de l'article 34 a) del Codi de relacions laborals, el contracte de treball queda en suspens en cas d'incapacitat temporal de la persona treballadora. En aquest cas, l'article 35 disposa que « *El contracte de treball queda en suspens mentre la persona treballadora es trobi en situació de baixa mèdica, ja sigui per causa de malaltia ja sigui per causa d'accident de treball. El termini de suspensió per incapacitat total transitòria es computa sempre a efectes del càlcul d'antiguitat a l'empresa i, a efectes de meritar vacances, es computa de la manera següent:*

a) En el supòsit de baixa mèdica per causa d'accident de treball, es computa tot el període.

b) En el supòsit de baixa mèdica per causa de malaltia, no es computa cap període de baixa mèdica que sigui superior a quatre mesos en una anualitat natural.”

Així, es veu que en cas d'incapacitat d'accident de treball, l'assalariat té una protecció més gran ja que el període que es pren en compte per calcular les vacances no coneix cap limitació.

Per tant, la qüestió a resoldre era determinar si una baixa mèdica iniciada en el marc d'una relació laboral, però com a conseqüència d'una recaiguda d'un accident de treball patit en el marc d'una relació laboral amb una altra empresa, podia donar dret al treballador a la protecció particular als accidents de treball.

El tribunal va considerar que no i aquesta solució s'ha de confirmar per ser conforme a dret.

En efecte, per principi, les disposicions específiques als accidents de treball no són aplicables a les relacions entre un empresari i el seu assalariat víctima d'un accident sobrevingut al servei d'un altre empresari, ja que l'accident de treball concerneix l'empresa per al benefici de qui l'empleat desenvolupava les seves tasques al moment de patir-ho.

No ha quedat acreditat que existiria qualsevol nexa de causalitat entre la recaiguda i la nova feina, sigui per raó de les condicions de treball d'aquesta o qualsevol esdeveniment inherent a les noves funcions.

Per tant no existeix cap motiu per aplicar les disposicions pròpies als accidents de treball.

L'import reconegut pel tribunal correspon a aquests principis i per tant el recurs no es pot estimar.

Per tot l'exposat s'ha de confirmar íntegrament la sentència d'instància.

V.- En virtut del principi del venciment objectiu, la desestimació dels recursos ha de portar a la confirmació de la condemna dels recurrents al pagament de les costes judicials d'aquesta alçada en relació al seu recurs.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs del Sr. L.M.D.S.M. i el recurs de la societat F., SLU contra la Sentència de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle de data 21-03-2016 que confirmen íntegrament;

IMPOSAR al Sr. L.M.D.S.M. i a la societat F., SLU, les costes judicials d'aquesta alçada, en relació al seu recurs, inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.